

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 14: Forslag til lov om Arbejdsretten.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen). (Fremsat 2/10 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Socialdemokratiet vurderer, at vi med dette lovforslag imødekommer den principielle kritik, der har været fremført af Arbejdsrettens uafhængighed og upartiskhed.

Jeg vil ikke gennemgå alle ændringerne, men vil dog nævne, at udpegningen af Arbejdsrettens ordinære dommere nu fjernes fra organisationerne, således at denne kompetence i fremtiden påhviler arbejdsministeren.

Tilsvarende gør sig gældende med hensyn til beskikkelse af formandskabet, som efter indstilling fra de ordinære dommere påhviler arbejdsministeren.

Endvidere kan organisationer uden for hovedorganisationen og uorganiserede arbejdsgivere, som ikke har indstillingsret, forlange, at en given sag alene afgøres af formandskabet.

Den enkelte lønmodtagers adgang til selv at indbringe sager omfattet af Arbejdsrettens kompetence for de almindelige domstole præciseres nu ved at lovfæste gældende højeesteretspraksis.

Socialdemokratiet kan tilslutte sig de foreslåede ændringer, og vi vurderer som sagt, at den

tidligere fremførte kritik af Arbejdsrettens uafhængighed og upartiskhed er imødekommet.

Jeg skal derfor på Socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Flemming Oppfeldt (V):

Lovforslaget om, at arbejdsministeren beskikker dommere og efter indstilling også beskikker formandskabet i Arbejdsretten er et skridt i den rigtige retning, og det er et skridt, som Venstre kan støtte.

Vi vil under det kommende udvalgsarbejde få afprøvet, hvorvidt denne lovgivning også i praksis fuldt ud lever op til denne hensigtserklæring, for det er jo nogle store krav, der stilles.

I henhold til den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6 har alle krav på en retfærdig rettergang for en uafhængig og upartisk domstol. Der lægges altså vægt på, at dommere skal træffe deres afgørelser på grundlag af objektive argumenter fremført under retssagen og ikke må tage hensyn til personlige holdninger, udefra kommende oplysninger eller andre irrelevante faktorer.

Det er væsentligt at bemærke, at domstolen ikke blot skal være upartisk, men at den også skal fremtræde upartisk, og det er altså et af de punkter, vi vil have afprøvet under det kommende udvalgsarbejde.

Om den individuelle søgsmålskompetence fremgår det, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har tolket artikel 6 således, at individet har ret til at få retsforholdet indbragt for og endeligt afgjort af en domstol.

Lovforslagets § 11, stk. 2, afskærer organiserede lønmodtagere fra en domstolsbehandling i de tilfælde, hvor såvel lønmodtagere som organisationen ønsker at føre sagen, samt i de tilfælde, hvor organisationen fører sagen, men lønmodtageren er utilfreds med organisationens håndtering af sagen. Så der kan fortsat være nogle problemer i det her, som vi godt vil have meget grundigt belyst under udvalgsarbejdet.

Vi vil også have vurderet lovgivningen i forhold til ILO-konventionens nr. 87, artikel 2, den bestemmelse, som forbyder, at lovgivere eller administrative myndigheder institutionaliserer eller usagligt favoriserer visse organisationer på bekostning af andre.

Når vi har fået undersøgt alt det her, vil vi vurdere det endeligt. Venstre lægger selvfølgelig vægt på, at vi tager et skridt i den rigtige retning, og derfor kan det godt ende med, at Venstre også støtter denne lovgivning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der får mig herop, er sådan set hr. Flemming Oppfeldts bemærkning om det upartiske.

Når man kan få en sag afgjort ved formandskabet, og formandskabet er udpeget efter indstilling af dommere, hvad er det så, der gør, at man lige pludselig kan blive i tvivl om upartiskheden? Jeg synes, det var ligesom et slag i luften. Det står i hvert fald for mig, som om man prøver at sætte spørgsmålstegn ved udnævnelsen af dommerne her i landet.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Det kan godt være, at den måde, som den kommende lov kommer til at fungere på, er helt o.k. Det vil vi have afprøvet. Der kan være et problem i, at det kun er nogle bestemte organisationer, der kan indstille til arbejdsministeren at udpege dommere, der indstiller et formandskab til arbejdsministeren, der så udpeger formandskabet. Man kunne godt sætte spørgsmålstegn – og jeg gør det sådan stille og roligt – ved, om den fremgangsmåde nu også lever op til kravet om uafhængige og upartiske domstole.

Gitte Seeberg (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Bendt Bendtsen, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på hans vegne holde ordførertalen.

Vi skal i dag behandle nærværende lovforslag om lov om ændring af Arbejdsretten og næste lovforslag på dagsordenen om afstemnings- og sammenkædningsretten. Derfor ser vi fra konservativ side en sammenhæng mellem disse lovforslag, da begge lovforslag er nogle af de helt vigtige grundpiller i det danske aftalesystem.

Revisionen af lov om Arbejdsretten er ligeledes blevet til på baggrund af betænkning nr. 1.318 i 1996. Når vi fra konservativ side kan støtte lovforslaget, er det, fordi vi altid har haft den holdning, at det politiske system skal holde sig væk fra arbejdsmarkedet og lade parterne forhandle sig frem til en aftale.

Det er en dyd, som vi godt vil holde meget fast i. Den danske aftalemodel er unik set i forhold til det øvrige Europa. I EU søger vi at sælge den danske arbejdsmarkedsmodel, og hvis det fortsat skal have mening, må og skal vi undgå indblanding i forhold, der aftales på plads parterne imellem.

Det er gældende for begge disse lovforslag, der behandles i dag, at hovedorganisationerne er blevet enige. Enigheden mellem hovedorganisationerne er vital set fra konservativ side, idet vi politikere risikerer at rykke på det samlede konfliktløsningsystem, hvis vi begynder at vurdere de indgåede aftaler.

Der er selvfølgelig parter uden for hovedorganisationerne, som stadig ikke er tilfredse med de nye regler. De organisationer, som ikke ifølge forslaget har ret til at indstille dommere til beskikkelse, har ret til at få deres sag pådømt alene af de juridiske dommere. Med denne ændring har man imødegået, at der sidder dommere fra andre organisationer og pådømmer en part, som ikke har en placering i en af hovedorganisationerne. Det var et af de store kritikpunkter i sommeren 1995, og derfor er vi tilfredse med, at vi får løst dette problem.

Vi føler herefter ikke, at der er grobund for den kritik, som har været særlig voldsom på dette område. Vi har noteret os de indsigelser, der har været i denne sag, men alligevel må vi sige, at den aftalte løsning er den bedst opnåelige.

I 1995 havde vi debatten om Arbejdsrettens overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Udvalget bag betænkningen har nøje bearbejdet dette område for at sikre, at Arbejdsretten med den fornødne sikkerhed lever op til kravene til en uafhængig og upartisk domstol, og det skulle herved være sat på plads med dette lovforslag.

Vi kan derfor støtte lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

I forhold til, hvad Arbejdsretten omhandler, er det her jo en detalje, men selvfølgelig en central detalje, fordi der er tale om, hvad jeg vil kalde skønhedsfejl i vores forhold til de internationale konventioner på arbejdsmarkedsområdet.

Derfor kan vi selvfølgelig også støtte, at man laver disse ændringer, som foreslås af regeringen, og vi er også godt klar over, at det i praksis formentlig ikke betyder så meget. Men i betragtning af, at nogle mennesker og nogle organisationer har kunnet opfatte Arbejdsretten som ikke upartisk, er det vigtigt, at vi får disse ting rettet.

Interessant er det bl.a. i denne forbindelse, at nogle af de organisationer, som har klaget over det her, siden er blevet medlemmer af hovedorganisationer, og det vil så sige, at deres klage er der sådan set på to måder ikke længere grund til

at opretholde. Men af principielle grunde er det selvfølgelig vigtigt, at man har de her ting på plads, for der er jo andre organisationer, som måske ikke har klaget, men som er udenfor.

Når det drejer sig om Arbejdsretten, er det vigtigt at sige, at det altså kun er en detalje, vi ser i ændringerne. Vi havde gerne set, at man havde foretaget en mere dybtgående analyse af Arbejdsretten. Det er jo interessant, at Arbejdsretten, som den ser ud nu, har holdt siden 1973, og allerede dengang og også siden har SF talt om, at det var relevant at se på, om det nuværende bodssystem var passende. Vi mener også, at det, der står i § 12, og som er uændret i den nye formulering, burde der nok kigges på ud fra, hvad det betyder i praksis. Vores erfaring med Arbejdsretten er jo, at når det drejer sig om at se på hele sagen i sammenhæng, har man en tilbøjelighed til at kigge på gamle sager.

Derfor er det også vigtigt at understrege, at det sådan set ikke er Arbejdsretten, der er problemet i det, jeg taler om her, ud over boden. Spørgsmålet er også, hvilket retsgrundlag Arbejdsretten dømmer ud fra, og den præcedens, som Arbejdsrettens dommere følger.

Vi mener også, at det kunne have været fornuftigt, at man havde kigget mere på andre internationale konventioner, også ILO-konventionen, om vi på nogle punkter – men det er mere i spørgsmål om retspraksis end om selve Arbejdsretten, f.eks. diskussionen om tillidsmandsbeskyttelse og en række andre ting, som har været rejst som spørgsmål – lever op til internationale konventioner. Ja, det er jo arbejdsmarkedets parters sag, og vi er også tilhængere af helt principielt – men vi gør en undtagelse en gang imellem – at det, som er arbejdsmarkedets parters sag, er og forbliver deres sag. Men vi mener godt, det kunne diskuteres politisk også.

Som sagt, vi kan tilslutte os det forslag, som ligger fra regeringens side. Vi betragter det som en naturlig ting at få de her ting rettet, uanset at de i praksis ikke betyder så meget.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg kan jo blive fristet til at sige til hr. Aage Frandsen, at hvis man skulle lave en mere dybtgående revision af Arbejdsretten, og det kunne der måske godt være behov for, så måtte man jo også kigge lidt på Arbejdsrettens grundlag, altså det, den bruger i sit arbejde, nemlig de overenskomster, det drejer sig om.

Når vi så er i boldgaden om revisioner, kunne man jo måske også forestille sig, at man begyndte at kigge på de ILO-konventioner, som giver anledning både til denne eller i hvert fald til den næste sag på dagsordenen.

Jeg vil også i modsætning til hr. Aage Frandsen sige, at jeg var faktisk meget glad for den lille betænkning, der er blevet lavet af parterne under forsæde af en højesteretsdommer, fordi jeg synes, det var dels en interessant betænkning med mange historiske, interessante ting, dels en god måde at lave sådan en lille lovrevision på, som man har gjort det her.

Resultatet synes jeg faktisk også er blevet udmærket. Nu har vi da i hvert fald fået et tidsvarende forslag til, hvordan det skal se ud, og hovedklagerne i det er jo i hvert fald blevet rettet. De kom fra, kan man sige, de gule fagforeninger, som ingen holder af eller bryder sig om af forskellige grunde. De havde ønsket at sidde med ved bordet i Arbejdsretten, og det får de altså ikke lov til. I stedet for gør man det, som jeg synes er helt rigtigt, og det kunne så være et svar til hr. Flemming Oppfeldt, at de får mulighed for at vælge, at, skal vi sige almindelige dommere, der i øvrigt virker i Arbejdsretten, bliver taget ind i stedet for.

Det synes vi er en god og fornuftig måde at løse problemet på, og vi kan støtte lovforslaget også med de øvrige små ændringer, der er, nemlig at organisationerne nu skal indstille til arbejdsministeren, der herefter udnævner i stedet for selv at udnævne de læge dommere, osv. osv.

Vi kan i det hele støtte forslaget.

Aage Brusgaard (FP):

Vores ordfører på området, fru Annette Just, kan desværre ikke være til stede. Hun har lavet en lille tale til mig, og jeg tror, jeg vil holde mig fuldstændig til det, hun har skrevet, for jeg kan høre, at vi er uenige med de andre partier.

Det går ud på, at Fremskridtspartiet under ingen omstændigheder ønsker at være med til at give ministeren håndsret over de ordinære dommere til Arbejdsretten, ved at hun kan udpege dem direkte, selv om det er efter indstilling fra organisationer og myndigheder, og når arbejdsministeren går videre med, at hun også vil bestemme, hvem der skal være i formandskab, så bliver det til de rene ministerbeføjelser, og det er Fremskridtspartiet imod.

Det siges tilmed, at forslaget i første række tager sigte på at sikre, at Arbejdsretten med den

fornødne sikkerhed lever op til kravene om en uafhængig og upartisk domstol i artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og derfor må vi og ministeren selv kunne se, at meget kan man sige om ministeren, men upartisk kan ministeren vel ikke være.

Vi er altså modstandere af lovforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Regeringen har sat sig for at revidere loven om Arbejdsretten med det formål at leve op til Menneskerettighedskonventionens krav om upartiskhed.

Det lyder som et ædelt formål, men det ligner lettere sminke i spørgsmålet om dommernes uafhængighed. Det er jo pudsigt, at man mener, at det problem er løst, hvis dommerne udpeges af ministeren, når man så samtidig i bemærkningerne skriver, at indstillingerne skal følges. Regeringen må indse, at de ændringer, der lægges op til, på den ene side knap kan gøre det ud for en lettere sminke, men på den anden side, og det er de steder, hvor der er tale om egentlige ændringer, reelt underminerer grundlaget for en arbejdsret.

Enhedslisten ser gerne Arbejdsretten undermineret, væk, fjernet. Den har aldrig fungeret upartisk og har gennem årene vist sin anvendelighed som en klassesdomstol. Et alternativ for os er et frivilligt voldgiftssystem.

Men Arbejdsretten er i sit væsen en intern domstol mellem parter, der i fri forhandlinger har indgået en overenskomst. Her er det organisationerne, der er parter. Det, som regeringen nu er gået i gang med, er at fjerne denne særstatus og mere og mere gøre Arbejdsretten til en civil domstol. Herom vidner bl.a. det, at de ordinære dommere ikke mere skal vælge de juridiske.

Man kan også bekymre sig over, at de juridiske dommere ikke mere skal vælges, men udpeges på livstid. De ordinære dommere er udpeget efter et interesseprincip, som ikke uden videre kan forenes med habilitetsbetragtninger. Derfor er habilitetsbestemmelserne også et skridt på vejen til en almindelig civil domstol.

Men den største ændring ligger i det forhold, at sager kan behandles uden de ordinære dommere. Her kan jeg se et argument om, at alternative, konkurrerende organisationer ikke kan være tjent med at blive pådømt af de organisationsudpegede dommere. Dette problem kunne meget bedre løses gennem en faglig voldgift, hvor de pågældende organisationer selv har

indflydelse. Og når regeringen så går så vidt som til at lade dette punkt omfatte også uorganiserede arbejdsgivere, så er skridtet taget til helt at fjerne karakteren af en ret, der er sat mellem de overenskomstindgående parter.

Hvis det er regeringens bedømmelse, at et sådant skridt er nødvendigt for at opfylde Menneskerettighedskonventionen, så må man også tage de nødvendige skridt til den helt fundamentale ændring af hele systemet.

Det er forbavsende, at en socialdemokratisk regering, når den tager fat på en revision af Arbejdsretten, slet ikke tager fat på nogen af de konkrete kritikpunkter, som LO har fremført i debatten om Arbejdsretten. Man kan her først og fremmest nævne kritikken af hele bodssystemet.

Vores forslag til regeringen er nærmest: Om igen! Og det må ikke undre, at vi vil gå meget grundigt til værks i udvalgsarbejdet, eventuelt med ændringsforslag.

Addi Andersen (CD):

Arbejdsretten skal selvfølgelig som alle andre domstole i Danmark være uafhængig og upartisk.

Det er vigtigt at bemærke, at lovforslaget er fremkommet på baggrund af forhandlinger mellem regeringen, arbejdsmarkedets parter og Arbejdsretten, så de, der selv skal arbejde med loven, har deltaget i udarbejdelsen af forslaget.

Dette forslag vil også sikre, at lovtæksten bliver moderniseret og bliver på linje med internationale forpligtelser, så Centrum-Demokraterne kan støtte ministerens lovforslag.

Poul Nødgaard (DF):

Når man ser på, at de regler, der er gældende for Arbejdsretten i øjeblikket, er fra 1973, altså 22-23 år gamle, så kunne man måske nok sige sig selv, at det så kunne være på sin plads at få dem moderniseret noget, og det er så også det, der lægges op til her i dag.

Men når det er sagt, vil jeg sige, at så synes jeg ikke, at jeg har så meget andet godt at sige. Hvis man går dette forslag igennem, så er det en stor gang ministerbeføjelse, og jeg fatter egentlig ikke, hvorfor de to organisationer, der hidtil har kunnet udpege deres dommere selv på en bestemt måde, begge kan være enige i, at man overlader det til ministeren at finde ud af, hvem der skal udpeges.

Så vil jeg også sige vedrørende formandskabet, at jeg synes da også, at som det var før – alt

gammelt er jo ikke altid dårligt – var det jo trods alt Arbejdsretten selv, som jeg har forstået det, der udpegede dens formand eller præsident, eller hvad man nu vil kalde det. Og det er nu også lagt over i arbejdsministerens hænder.

Så kan den socialdemokratiske ordfører tale om upartiskhed. Det kan han så selvfølgelig gøre, men man kan jo diskutere, hvad man lægger i det ord. Jeg ved ikke, hvor upartisk det her bliver, når det faktisk stort set er en minister, som jeg ellers har udmærket tillid til – det er ikke det, der er det afgørende – man i den grad øser ud med kompetence til. Det synes jeg altså ikke er godt.

Så vil jeg også sige en ting, som har været fremført af en enkelt anden ordfører. Vi har fået forskellige breve, det får man, når man er folketingsmedlem, det er noget, alle ved, og det er fremgået, at dette lovforslag er i strid med ILO-konvention nr. 87. Det går jeg selvfølgelig ud fra at vi får afklaret i udvalgsarbejdet, hvis ikke ministeren helt kan afvise det i dag.

Det gælder i øvrigt – noget positivt skal jeg jo sige – at jeg er glad for, at den her lov først skal træde i kraft fra 1. marts 1997. Det betyder, at den i hvert fald ikke skal jaskes igennem Folketinget. Der må være den fornødne tid, og det er der jo også. Hvis den bare bliver vedtaget engang efter jul, så kan alle vel være glade og tilfredse. Så håber jeg på, at vi måske til den tid kunne se en lov med et lidt andet indhold.

Efter det, jeg her har sagt, kan det jo ikke komme overraskende, at vi er noget skeptiske over for forslaget. Vi er også skeptiske over for en anden vigtig ting, og det er, at de organisationer, der ikke er medlem af en hovedorganisation, som vi læser forslaget, faktisk ikke har de store chancer for at få nogen valgt ind i dommerkollegiet. Men det er muligt, at ministeren – når hun kigger lidt op med øjenbrynene – har en forklaring på det. Jeg tror ikke, der er det, og jeg har i hvert fald fået den opfattelse, at mindre organisationer ikke har nogen mulighed for at komme med i det her løb, medmindre de tilmelder sig en af hovedorganisationerne.

Så sådan er der forskellige ting, jeg ikke synes der er så forfærdelig gode i forslaget. Men nu kommer det jo formentlig senere her i dag i Arbejdsmarkedsudvalget, og så har vi jo lejlighed til, om ikke at bombardere ministeren med spørgsmål, så i hvert fald sende en masse relevante spørgsmål til besvarelse, så vi kan få en lov, som vi alle kan leve med.

Med det vil jeg sige, at det faktisk er et område, hvor jeg synes, det er utrolig vigtigt, at der opnås en vis enighed, for det med Arbejdsretten er noget, der sådan set vedrører hele befolkningen, alle, der nu bliver omfattet af det, og det er jo mere eller mindre os alle sammen.

Så jeg har et stort håb om og en fortrøstning til, at man måske kunne lave noget om i dette lovforslag, så vi kunne leve med det.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne sige tak til alle de ordførere, der har været positivt stemt over for lovforslaget, som det foreligger, og også til dem, der har været både positive og en lille smule spørgende. Det får mig til at sige, at det er godt, at vi har Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg, der jo skal afklare nogle af de ting, som kan være svært gennemskuelige.

Jeg anerkender sådan set meget hr. Flemming Oppfeldts spørgsmål, som havde en noget kritisk indfaldsvinkel. Jeg vil ikke gå ind i de konkrete ting, der er blevet nævnt, blot alligevel til hr. Flemming Oppfeldt sige, at sådan som jeg hørte bekymringen, der gik på de juridiske dommere, gjorde det mig en lille smule urolig. For det var jo en bekymring og en skepsis over for Højesterets dommere, som der jo her er tale om, og man plejer jo ikke sådan at antaste deres uvildighed. Det er jo også baggrunden for, at loven er konstrueret på den måde, at det både skal være højesteretsdommere, som parterne har tillid til, og som jeg selvfølgelig også – qua det, at det er mig, der beslutter, hvem det skal være på baggrund af en indstilling – har tillid til.

Hr. Flemming Oppfeldt var også inde på spørgsmålet om søgsmålskompetence. Der er det jo sådan, som det fremgår af lovforslaget, at de organiserede lønmodtagere, som synes, at deres vilkår ikke er gode nok af forskellige grunde, har deres faglige organisation, som de betaler kontingent til og har tillid til, at gå til, og det er den faglige organisation, der så kan føre sagen i Arbejdsretten.

Hvis det er sådan, at den faglige organisation afviser at føre sagen i Arbejdsretten, så kan den pågældende tage sagen i sin egen hånd – hvis man kan sige det sådan – og gå til de civile domstole.

Hvis det derimod er sådan, at den enkelte lønmodtager går til sin faglige organisation, den faglige organisation fører sagen ved Arbejdsretten, opnår et resultat, muligvis indgår et forlig,

og den pågældende så bagefter ikke er tilfreds, er vedkommende udelukket fra et civilt søgsmål. Det hænger jo sammen med, at lønmodtageren i kraft af sit medlemskab af en faglig organisation må anses for at have overladt til organisationen at repræsentere sig i spørgsmål om den pågældendes rettigheder, når det drejer sig om overenskomsts spørgsmål. Men som der er blevet givet udtryk for, skal det selvfølgelig belyses og præciseres i udvalget.

Jeg takker i hvert fald for anerkendelsen af, at det er et skridt i den rigtige retning både i forhold til SF's synspunkt og i forhold til Venstres synspunkt.

Jeg er meget enig med fru Gitte Seeberg i den indfaldsvinkel, som Det Konservative Folkeparti havde her, nemlig med hensyn til respekten for, at den danske model medfører en anerkendelse af de spilleregler, som arbejdsmarkedets parter gerne vil spille efter. Det sikrer jo mod, at det politiske system griber ind i overenskomster, og mod, at der er uro på arbejdsmarkedet.

Hr. Poul Nødgaard var den, der var mest problematiserende med hensyn til spørgsmålet om ministerbeføjelser, og hvis jeg skal drage en konklusion af hans udtalelse, så gik hans bekymring ud på – sådan som jeg forstod det – at det er mere betryggende, at det er organisationer uden for denne regering og dette hus, der bestemmer, hvem dommerne skal være.

Dér må jeg jo så tage til efterretning, at der er mere respekt og anerkendelse til den side, end der er til mig, for jeg går ikke ud fra, at det er Folketinget, der skal træffe beslutninger om, hvordan panelet af faglige og juridiske dommere i Arbejdsretten skal se ud; det ville i hvert fald være temmelig uhensigtsmæssigt.

Men jeg vil selvfølgelig meget gerne bidrage med svar på indviklede juridiske spørgsmål og naturligvis også politiske spørgsmål, og så håber jeg på, at vi kan få loven igennem ikke 5 minutter i 12, men i nogenlunde god tid, så den kan træde i kraft i foråret 1997.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 15: Forslag til lov om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder. (Afstemmings- og sammenkædningsreglerne).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 2/10 96).

Sammen med denne sag foretoges den sidste sag på dagsordenen:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 9: Forslag til lov om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder.

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.
(Fremsat 2/10 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

SF har fremsat et forslag om en fuldstændig fjernelse af 35 pct.-reglen og om en ophævelse af forligsmandens mulighed for at benytte sig af sammenkædningsreglerne. Det forslag har vi set et par gange før, og ligesom jeg sagde, de forrige gange forslaget blev fremsat, vil jeg også denne gang sige, at det er regeringen ikke med på.

Det er ikke udtryk for, at jeg ikke har respekt for SF's iver på dette område, men udtryk for, at jeg har respekt for arbejdsmarkedets parter, og som bekendt er arbejdsmarkedets parter nu kommet med et forslag, som vi skal behandle i denne sammenhæng, og som muligvis også for SF at se er et skridt i den rigtige retning. I det forslag er der nogle andre præciseringer af forligsmandslovens håndtering, og der er også nogle andre stemmeprocenter, og som sagt har jeg den opfattelse, at spillereglerne på arbejdsmarkedet, så vidt det overhovedet er muligt, bør defineres af parterne selv, for det sikrer os altså imod uro på arbejdsmarkedet og imod politiske indgreb.